

at selv en Forsikringsfond, der var noget større end det her foreslaaede, vilde have været utilstrækkelig til at imødegaa dem.

Den foreslaaede Forsikringsfond er efter min Mening noget for lille. Jeg finder, at en Grundfond paa 4 Mill. i Forhold til den Risiko, Staten løber, er lidt for ringe. Det stiller sig ganske vist, som fremhævet af den højtærede Finansminister, saaledes, at i de forløbne 20 Aar vilde Renten af det nævnte Beløb, 140,000 Kr., have været mere end tilstrækkelig til Afholdelse af Erstatningerne, og det, selv om der var gaaet noget med til Administration og Reassurance, men jeg tror dog, at selv under de foreliggende heldige Omstændigheder vilde der ikke af Renten kunne være opsparet mere end ca. 40,000 Kr. om Aaret til en eventuel Forsikringsfond, og det er noget for lidt. Paa den Maade behøves der i det mindste nogle og tyve Aar, til at Fonden kan naa op til det Maksimum, som er forudsat i Lovforslaget, nemlig 2 pCt. af det forsikrede Beløb eller $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg vilde derfor ønske, at man kunde blive enig om at begynde med en Grundfond af 2 pCt. af det forsikrede Beløb, det vil sige med omkring 6 Mill., og hvis man ikke kan naa saa vidt, vil jeg i hvert Fald fraraade, at man gaar under $1\frac{1}{2}$ pCt., hvilket vil sige omkring 5 Mill. Kr. Man maa bestandig have for Øje, at der kan indtræffe saa betydelige Ulykker, at det er nødvendigt at have en stor Grundfond, naar man ikke — hvad vi netop ville undgaa ved selv at være Assurandører — skal blive nødsaget til at ty til Bevillinger paa de aarlige Finanslove.

Gaar man ud fra, at der skal dannes en Forsikringsfond, bliver Spørgsmaalet, hvorledes den skal dannes. I saa Henseende foreslaas det i Lovens § 5 — og det er nu yderligere motiveret af den højtærede Finansminister —, at det skal ske ved, at den Reservepensionsfond, som er oprettet i Henhold til Loven af 1892 om Statsbanedriftens Ordning, og som ved sidste Finansaars Begyndelse androg noget over 9 Mill. Kr., i sin Helhed skal indgaa i Statskassen, som da atter skal udrede de 4 Mill. Kr. til Dannelsen af en Grundfond. Uagtet der i Lovforslagets § 5 er truffet Bestemmelser, som sigte til at sikre de forsørgelses- og pensionsberettigede og til at skærme de tantiemyndende mod Indskrænkning i, hvad der tilkommer dem, er jeg dog i Tvivl om, hvorvidt man uden nærmere Undersøgelse kan gaa med til

dette Forslag, idet der nemlig her er et Spørgsmaal, som staar mig uklart. Jeg har søgt Oplysninger om det Grundlag for den nugældende Ordning, som allerede blev lagt i Maj 1869, det vil sige den Bestemmelse, Indenrigsministeren da tog med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen. Det har imidlertid ikke været mig muligt at faa Oplysninger i saa Henseende, og jeg maa dog som allerede bemærket betragte den nævnte Bestemmelse som Grundlaget for den Ordning, der blev truffen ved Loven af 1892 og senere gentagen ved Loven af 1903. Jeg mener derfor, det vil være ret nødvendigt at anstille nogle Undersøgelser, idet det for mig staar saaledes, at naar man her vil ophæve en saadan særlig Fond, maa man være aldeles sikker paa, at man ikke derved forfordeler nogen som helst af dem, der have bidraget til Fonden. Fonden er jo stegen meget betydeligt. Jeg ved ogsaa, hvilke Kilder Stigningen hovedsagelig stammer fra, men jeg kunde ønske at være bekendt med den omtalte Bestemmelse fra 1869, inden jeg tager Standpunkt til Sagen.

Forinden jeg slutter, vil jeg udtale, at bliver man enig om Loven paa det her angivne Grundlag, maa deri ikke ligge noget, som frigør Staten for i Ulykkestilfælde at genopføre, hvad der er tilintetgjort. Uheldigvis var Christiansborg Slot jo ikke forsikret. Der stod Statskassen som Selvforsikrer, men selv om den gør det, formener jeg, at den, naar den danner en Grundfond, maa være stillet paa samme Maade som et Forsikringsselskab, saa at den har den Forpligtelse, naar der indtræffer en Brand paa et Slot eller en lignende større Bygning, da at komme frem med Erstatningsbeløbet og genopføre Bygningen. Havde det været saadan, at Christiansborg Slot havde været forsikret, er der jo ingen Tvivl om, at dette Slot allerede for mange Aar siden havde været genopført, idet det da havde været en Betingelse fra Assuranceselskabets Side for at udbetale Erstatningen, som Staten havde maattet opfylde. Hvad angaar de særlige Bemærkninger i Anmærkningerne, skal jeg med Hensyn til Reassurance for Bygninger i København og med Hensyn til Københavns Brandvæsen kun udtale, at det jo nærmest er et Administrationsanliggende, det her drejer sig om. Jeg finder, som sagt, selve Princippet godt og sundt og finder derfor, at Loven bør fremmes, om muligt allerede i denne Samling, men paa den anden Side anser jeg